

Három csapás Európára

Európa számára a XXI. század a békés fejlődés ígéretével indult, 2004-ben Magyarország népe is reményteli várakozással szavazott az Európa államainak, nemzeteinek közös képviseleti szervezetébe való belépésre. Néhány év múltán mind sűrűbben mutatkozott meg az ellentét az uniós csatlakozáshoz fűzött várakozások és a megvalósulás tényei között.

Ma, 12 év után tisztán kibontakozik az Európai Unió valóságos képe: egy központi diktatórikus kormányzat épült fel egy monstrum adminisztrációval a demokratikus képviseleti rendszer fölé. Amerika most sürgeti az egészen szoros alárendeltséget megvalósító Transzatlanti Kereskedelmi és Beruházási Partnerséget (TTIP). Gigakorporációk veszik át az irányítást a nemzetállamok felett. Ez az egyik csapás.

Előbb szórványosan, majd másfél évvel ezelőtt robbanásszerűen bontakozott ki a menekültek áradatával az Európát előzőnléssel fenyegető invázió. Ez a második csapás.

Fegyveres amerikai és NATO-egységek gyülekeznek Oroszország nyugati határain, és Amerika megköveteli Európa országaitól az ehhez való csatlakozást a NATO-szövetségi köteletség alapján. Így fokozatosan kibontakozik az ellenséges állapot Oroszország és Európa között, annak ellenére, hogy egy ilyen állapotnak nincs alapja, és nincs értelme egyetlen európai ország számára sem. Ez a harmadik csapás.

A három csapás közül bármelyik veszélyes Európa számára. Nehezen zárható ki az a fel fogás, amely szerint a három szervesen együvé tartozik. Közös bennük, hogy egyaránt Európa-ellenesek.

Vegyük az első csapás esetét

Európa egységesítésének a kérdésében éles eltérés van abban, hogy mit akarunk egységbe tömöríteni: Európa országait – tehát azok népeinek önkéntes csatlakozását minden közös érdek

közös védelmére; vagy olyan államot gondolunk eredményesnek, amely Európa teljes népességét egyetlen főhatóság alatt képviseli és irányítja. Vég nélküli vita folyik a népegyeniségek összeolvadásának veszélyei és előnyei kérdésében.

Ez a vita azonban *post festa*, mert a létrejött Európai Unió az Amerikai Egyesült Államok szerkezetét követő mintára épült, amerikai kezdeményezésre, az USA katonai és politikai dominációja idején, mellőzve a korábbi, a nemzetek uniójára alapozott európai egységesülésről szóló elképzeléseket. Ez az USA-minta ma még nem szilárdult meg az erős nemzetállami ellenállás miatt, de az EU minden vezető intézménye személyi állományának az elszánt nemzetellenessége kétségen kívüli.

Nekünk, magyaroknak – és feltehetően a többi később csatlakozó országnak is – nehéz elfogadni a teljes szétolvadás követelményét. Valójában érthetetlenül vizsgáljuk a nyugat-európai országok szolgálatkészségét, amellyel mindenben azonosulnak az amerikai politikai eszmerendszerrel, a liberalizmusnak azzal a torz változatával, amely *neoliberalizmus* néven ismert. Ennek a lényege: eltakarítani mindent, ami akadályt állít a nemzetközi nagytőke gazdasági, terjeszkedési és politikai útjába. Szelídebb fogalmazásban a gazdaság (tőke, áru, munka) teljesen szabad forgalma. Ma már nincs olyan politikai párt (mozgalom, irányzat), amely nem ebben fogalmazza meg alapelvét. Más szóval, ma már nemcsak az amerikai politikai szisztéma egyelvű (egypetéjű), hanem Nyugat-Európa országainak minden parlamenti pártja is egyszínű liberalista, legyen az szociáldemokrata, kereszténydemokrata, zöld vagy marxista. Kimondhatjuk, a kapitalizmus megalkotta az eszményi kommunizmust, amelynek hitelveit a globális média hirdeti ki, ahol már nincs többé ellenzék. Ami mégis más, annak nincs helye a demokráciában, az populizmus, nacionalizmus, fasizmus, antiszemitizmus, tehát üldözhető.

Ebben a politikai közegben mindent aszerint ítélnék meg, hogy mennyiben felel meg a fennálló eszmerendnek. A pártszisztéma alkalmazottai ehhez igazodnak. Ebben a „demokráciában” a pártok döntenek, tagjai pedig kötelesek követni a pártvezetőség döntéseit – természetesen a parlamenti képviselők is, hiszen a nép a pártokra (jelöltjeire) szavaz. Kötelesek akkor is, ha más véleményük volna, mivel azt jól megfizetett alkalmazotti hűséggel elhallgatják.

Ez a társaság teljesen alárendelten kiszolgálja az amerikai törekvéseket, amelyek közül a legbrutálisabb a már említett Transzatlanti Kereskedelmi és Beruházási Partnerség (TTIP) – ezt Brüsszel már el is fogadta.

Röviden szólva, ennek a szabadkereskedelmi megállapodásnak a legfontosabb lényegét tekintve semmi köze a kereskedelemhez. Súlyos következményei lesznek szó szerint minden olyan területre, amely az egyén vagy a közösség számára fontos: egészség, oktatás, környezetvédelem, privát szféra, gyógyszerekhez való hozzáférés; a sort hosszan folytathatnánk.

Ez az egyezmény főként tulajdonjogi szerződések sora, amelyekben a multik titkos többségi részvénytulajdonosainak a jogait rögzítik, annak biztosítékával, hogy a multinacionális cégek szabadon, kötöttségek és állami-hatósági szabályozás nélkül tevékenykedhessenek az érintett országokban.

A rendszer egyik legtöbbet kritizált eleme az úgynevezett „Befektető és állam közötti vitarendezés” (ISDS). Ez egy titkos nemzetközi bíróság, amely lehetővé teszi a multiknak, hogy szinte bármi olyasmért bepereljék az egyes államokat, ami szerintük befektetéseiket vagy hatékonyságukat érinti. Ha egy tiltakozás kihat a profitjukra, perelhetnek. Ha egy törvény érinti a profitjukat, perelhetnek. Ha egy új szabályozás hatással van arra, hogy hol és mit akarnak kezdeni a pénzükkel, szintén perelhetnek. Ez egy új hatalom, amellyel az amerikai vállalatokat ruházzák fel, hogy az európai államokat beperelhessék.

Lényegében egy párhuzamos jogrendszer, amely csak rájuk vonatkozik. A hétköznapi embereknek, hazai vállalkozásoknak, kormányoknak nincs hozzáférése ehhez a jogrendszerhez. Csak a külföldi befektetőknek áll mindez rendelkezésére, esetünkben amerikai cégcsoportoknak!!!

Nézzük a második csapást

A közel-keleti, évtizedeken át tartó amerikai háborúskodás következtében Európára zúduló menekült- és szétvándorló áradat befogadásának a kérdésében a liberálisok nem a következmények mérlegelése alapján döntenek, hanem a pártutasítás szerint, amely természetesen további magaslatozásokról érkezik. Politikai elemzők úgy vélik, fennáll a szándékosság, Európa szándékos elárasztása folyik a kézenfekvő (melléktermék) tömegek rázúdításával, a kontinens fajilag és kulturálisan kevert állapotba döntése érdekében. A nemzetállami kereteket ezzel lehet leggyorsabban szétbontani. Keverék népség fölött könnyebb uralkodni. Jó példa erre Angela Merkel német kancellár állásfoglalása. Aligha hihető, hogy olyan nagyon elment az esze, hogy ne fogná fel a következményeket. De az már nem érdekli, elkötelezettsége erősebb.

Nézzük a helyzetet a **hit oldaláról**. Nem lehet gondolkodó, hívó keresztény, aki nem kapta föl a fejét: mi történik itt?

A pápa legújabbán – eddigi ismert megnyilatkozásai után – azzal lepte meg a világot, hogy a politikai mezőny legexponáltabb színterére lépett. Egy világvallás vezető tekintélyét, Krisztus földi helytartói karizmatikumát dobta bele a mérlegnek abba a serpenyőjébe, amelyben annak a földrésznek a pusztulását készítik elő, amely a kereszténységet adta a világnak.

Május 6-án Ferenc pápa meghallgatáson fogadta az Európai Unió Rómában tanácskozó vezetőit, átvette a Károly-díjat, a legjelentősebb európai kitüntetésnek számító elismerést. *„Szív-ből köszöntöm Önöket, és köszönetet mondok jelenlétükért. Különösen hálás vagyok Marcel Philipp, Jürgen Linden, Martin Schulz, Jean-Claude Juncker és Donald Tusk úrnak kedves szavaikért. Szeretném hangsúlyozni azon szándékomat, hogy a nagybecsű díjat, mellyel kitüntetnek, Európának ajánljam. [...]*

Azt mondtam az EP-képviselőknek, hogy több szempontból is egyre általánosabbá válik a benyomás, hogy Európa megfáradt és megöregedett, nem termékeny és nincs életerejé, és hogy az Európát egykor lelkesítő nagy eszmék elvesztették vonzerejüket; az emberek egy lehanyaglott Európát látnak, amely – úgy tűnik – elveszítette szülő- és teremtőképességét.”

Ilyen bevezetés után azt várnánk, hogy felsorolja a kontinens erőtlenségének okait, az Európára zúdított két világháborút, a szovjet megszállást, az amerikai gyámkodást. A Szent György-legendára való hivatkozás is elmaradt, nem említette követendő példaként, hogy György vitéz szembeszállt a veszedelemmel. Az idézett szövegben nem Európát félti, nem az egyház védelmére buzdít. Így indokolja meg álláspontját, a migránsok befogadását. Lesz itt majd „lelkesítő nagy eszme, szülő- és teremtőképesség”.

A Vatikánba vizitáló urak rangos kitüntetését vittek a pápának, ő pedig kifejezte közérzését a tartozását abban a célban, amely Európa közeli nagy átalakulását hozza, megemlítve a vallások egybefogását is. („*Ma sürgetően szükségünk van arra, hogy képesek legyünk »koalíciókat« kötni, de nemcsak katonaiakat vagy gazdaságiakat, hanem kulturálisakat, oktatásiakat, filozófiaiakat és vallásiakat.*”)

Nagy liberalista győzelem a pápa bevonása abba a politikába, amely a földrész jelen függőségét „önkéntes” módon véglegesítene. A pápa kedves vendégei abból a fél-Európából érkeztek, ahol a vallást már száműzték nemcsak a politikából, de az iskolákból, a kultúréletről is. A szekularizációs, vallásellenes, nemzetellenes irányzatok ezentúl vatikáni erkölcsi bizonyítványokat mutogatják a vasfüggönykalodából kikerült országok katolikus tömegeinek – amelyek a (ma már meghaladott) hit erejével vészelték át a nehéz időket –, hogy: „Kövessétek immár a megszentelt liberalizmust!”

Az inváziós bevándorlás hírei, tényei eléggé ismertek olvasóink körében. Elég idézni egy német rendőrnőt, aki szakmailag ismeri a menekültek dolgait, könyvet írt *Németország kék fényben* címen.

„*Szeretem a hivatásomat, de egyre nehezebb lesz. Ismerek idősebb kollégákat, akik időközben megkeseredtek. Nem akarom, hogy velem is ez történjen majd*” – írja a görög származású **Tania Kambouri** nevű rendőrnő.

Beszámol arról, hogy hiába lép fel rendőrnőként, egyre többször megütik őt. Csoda, hogy eddig nem tört össze az arca, szembevéréssel és kék foltokkal megúsza. Próbálja ugyan őrizni a nyugalma és a hidegvérét, de idő kell neki ahhoz, hogy ezeket a helyzeteket feldolgozza magában.

A rendőrnő úgy látja, egyre inkább több a rendőrök elleni erőszak, és egyre kevésbé tisztelik őket.

Elmondja azt is: muszlim migránsok támadják így az államhatalmat. „*Ez nem származás vagy vallás miatti, rasszista előítélet, hanem egyszerűen tény, hogy egyes társadalmi csoportokra feltűnően jellemzőek bizonyos magatartásminták és bűncselekmények.*”

A rendőrnő szerint általános a tisztelet hiánya, a német alaptörvény és az emberi jogok semmibe vétele, miközben belterjes párhuzamos társadalmi struktúrák alakulnak ki, az integrációs szándék pedig eltűnik. Kambouri szerint ezt nemcsak ő mondja, a kollégái is meg tudják erősíteni. A mindennapok során a kora reggeli szolgálat a legkönnyebb, mivel a problémás elemek sokáig alszanak. A késő esti és különösen a hétvégi éjszakai szolgálat a legnehezebb, akkor történik a legtöbb konfliktus.

A rendőrnő már évek óta panaszkodik belső fórumokon az egyre romló helyzet miatt, sokan ki is fejezték egyetértésüket és együttérzésüket, de sokáig nem akart a nyilvánosság elé állni. Most viszont vállalja a mondandóját. „*Máig nem változott semmi. Nulla*” – mondja Kambouri. Könyvében a politikai eliten kívül „*a kritikátlan multikulti társadalmi romantikájában hívőket*” is támadja, akik szerinte „*egyből iszlamofóbiát és idegengyűlöletet kiáltanak*”.

A rendőrnő úgy véli, a multikulturalizmus sok veszéllyel jár: egyes kulturális és vallási hagyományok nem egyeztethetőek össze egymással. Szerinte ennek belátása nem jobboldali populizmus, hanem egészséges emberismeret kérdése. Egy bochumi késelési esetről több tucat fős libanoni társaság akadályozta a munkájukat, lökdösték a rendőröket. Kambouri szerint a fiatal muszlim férfiakkal van a legtöbb gond, törökökkel, kurdokkal, libanoniakkal, tunéziaiakkal, akik feltűnően nem akarnak Németországba integrálódni. Különösen a rendőrnőket nem fogadják el, Kambourit is lekurvázták már.

Tania Kambourinak a jelenlegi migrációs hullámról is megvan a véleménye. „*Egyre több migráns jön Németországba, és sokuk nem tanulta meg, hogy a nőket és az államhatalmat tisztelni kell. Párhuzamos társadalmakban élnek, ahol más szabályok érvényesülnek. Voltunk már be-*

vetésen menedékszállásokon is, ahol észre lehet venni, hogy a tisztelet teljesen hiányzik. A legjobb fegyverünk a szó. De talán gyengeségnek találják ezt, mert a származási országukban keveset diskurálnak, inkább az erőszakhoz nyúlnak” – mondja a rendőrnő. Kambouri súlyosabb büntetéseket szabna ki azokra, akik ellenszegülnek a rendőröknek, és szorgalmazza a gyorsabb bírósági ítélezést is. „Ha a tettesek nem szembesülnek a szankciókkal, tovább folytatják.”

Végül a harmadik csapás

Jelentős változtatást, a fennálló rend eltakarítását háborús állapotok között lehet gyorsan és véglegesen végrehajtani, parancsuralmi helyzetben, háborús érdekekre hivatkozva.

Európa két irtózatoss méretű háború következményeivel jutott el a mai kiszolgáltatott állapotába. Öt száz évvel ezelőtt az emberi világ, civilizáció, kultúra, művészetek, természettudomány, tudományos kutatás, társadalomelmélet stb. terén vezető nagyhatalom volt. 1945 óta képtelen visszanyerni korábbi helyzetét a téridegen hatalmak ránehezedő folyamatos nyomása miatt. *Atlantizmus* a neve annak az amerikai kötődésnek, amely Európát maga alá gyűrte. Katonai szárnya a NATO (North Atlantic Treaty Organization), amelynek ez idáig semmilyen rendeltetése nem volt, mostantól pedig fontos szerepe lesz.

Amerika elvesztette a fogást az orosz birodalmon, nem tudta megtartani a szovjet állam összeomlásával megnyílt gazdasági behatolás esélyeit – azt a fajta privatizációt, amellyel adósságszolgásként kényszerítette az általa negyvenöt évre szovjet szolgásként vetett országokat.

Attól fél, hogy Európa is kinő a vasmadár szárnyai alól. Az iparosodott Európának szüksége van az orosz területek energetikai és ásványi kincseire, amelyek csak akkor válnak majd értéké az oroszok számára, ha eladják Európának. Ezt a természetes geopolitikai érdekszövetséget sikeresen megakadályozta az angol–amerikai bankhálózat Oroszország bolezivizálásával és két Európa-ellenes világháborúval, 45 éves közös megszállással, majd Európa szövetségi rendszerbe való belekényszerítésével, mindmáig. Nem Ukrajna függetlensége, területi épsége a gond a New York Empire számára, hanem a békés állapotokban megérelődő lehetőség: Eu-

rópa és Oroszország gazdasági egymásra utaltságának érvényesítése.

Kézenfekvő a stratégia: Európát vissza kell fogni fejlődésében, Oroszországot el kell szigetelni Európától.

Amerika nem fog inváziós háborút indítani Oroszország ellen. Iseri Napóleon és Hitler tévedését. Amerikának permanens háborús helyzet kialakítása és fenntartása kell, amely megakadályozza az Eurázsia terv létrejöttét. A Szovjetunió volt sérültjei – a balti államok, Lengyelország – szívesen részt vesznek az amerikai fegyveres demonstrációban, és persze az opportunisták Románia is.

Törökország egy külön eset. Történelmi hőskorának emlékezete diktálja számára az új behatolást Európába. Ezt Amerika támogatja régóta, befogadta őt a NATO kebelébe. Törökország déli irányban is szövetséges Izraellel, ami egybevág az amerikai szövetséggel. Mindez meghozza részére a beépítkezést Európába. Viszonzásul országa amerikai hadi bázis az Oroszország elleni háborúskodáshoz.

Így terjeszkedik ki a permanens közel-keleti háború északra, Kelet-Európára, amihez minimális amerikai katonai részvétel szükséges.

Európa ébredezik

Súlyos veszteséget szenvedett Angela Merkel pártja, a Kereszténydemokrata Unió három német tartományi választáson március 13-án. Ez előre vetíti a jövő évben esedékes németországi parlamenti választások eredményét. A legmeglepőbb fordulat azonban az – és emiatt sokan politikai földrengésről beszélnek –, hogy a 2013-ban alakult, határozottan migrációellenes párt, az Alternatíva Németországnak (AfD) két tartományban a harmadik helyen végzett (15,1, illetve 12,6 százalékos eredménnyel), Szász-Anhaltban pedig a választópolgárok 24,2 százaléka adta a voksát az alakulatra, ezzel a második helyet szerezte meg. A párt ezzel bebetonozta magát a német politikába mint a harmadik legerősebb formáció a kereszténydemokraták és a szociáldemokraták mögött.

A német közgazdászok kételkednek abban, hogy a bevándorlásnak pozitív gazdasági hatása lesz. A migránsok állami támogatásra szorúlnak, és a nyelvet sem ismerik.

Marijn Dekkers, a Bayer vegyipari konszern vezérigazgatója azt mondta, sokáig fog tartani a migránsok német munkaerőpiacra való integrálása. A migránsokat a német dolgozók szintjére kell hozni, ezt pedig évekig az államnak kell majd finanszíroznia. Szerinte nem szabad illúziókba ringatni magukat. Becslése szerint 15 évig tart majd, hogy a migránsok ne szoruljanak állami támogatásra, és képesek legyenek önállóan ellátni magukat. A német munkaerő magas szinten képzett, ezt kell nekik is elsajátítani, amit megnehezít a nyelvismeret hiánya is.

A *Magyar Nemzet* „Nyíló szemű liberálisok” cím alatt írja az alábbiakat:

„Most, hogy az iszlám itt van a maga valóságában, vége az illúzióknak, az előrelátóbb liberálisok pedig válaszút elé kerültek. Ha megmaradnak a korlátlan bevándorlás pártján, akkor a vallástalanított Európa veszhet oda, s az ő életmódjuk szorul perifériára, továbbá – ha a sariát, az iszlám törvénykezést nézzük – illegálisba.

Ha viszont szembeszegülnek vele, akkor kénytelenek lesznek felülről saját dogmáikat a multikulturalizmus áldásairól. Akadtak, bár egyelőre csak páran, akik elvégezték ezt a belső önvizsgálatot, és Európa védelme mellett tették le a voksukat. Jelzésértékű, hogy köztük vannak a jobboldali magyar kormányok ádáz kritikussai is (Konrád György, Heller Ágnes), valamint az a Kertész Imre, aki már tavalyelőtt megjelent könyvében figyelmeztetett arra, hogy a liberális Európa az iszlám korlátlan beáramlásának következtében felszámolja önmagát.

A valóság egyre erőszakosabban dörömböl. Ég a ház, a zsarátnok pattogása pedig lassan kiveri az álmat a legelszántabb toleranciabajnok szeméből is. Van, aki már tűzoltásra kész, más még kótyagos fejjel ül az ágy szélén, és olyan is biztosan akad, aki addig kapaszkodik a párnájába, amíg lángra nem lobban az is. De egy biztos: Európa ébred.”

